

Arrest

nr. 218 273 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DE VIRON
Wijnheuvelenstraat 41
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. GAMMAR, die loco advocaat I. DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing houder van een diplomatiek paspoort als ambassadeur in Moskou voor de Democratische Republiek Congo.

1.2. Verzoeker werd, door de Belgische ambassade te Moskou, op 30 maart 2016 in het bezit gesteld van een visum kort verblijf, geldig voor meerdere binnenkomsten, met een geldingsduur van 1 mei 2016 tot en met 1 mei 2018.

1.3. Verzoeker meldt zich op 2 april 2018 aan bij de Belgische ambassade te Moskou, om opnieuw een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum kort verblijf, geldig voor meerdere binnenkomsten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 april 2018 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

*Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
Ontbreken van toelating terug te keren naar het land waar de visumaanvraag werd ingediend gedurende
tenminste 3 maanden na het verstrijken van het visum.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Dit alles houdt in dat vermits de bestreden beslissing in het Nederlands is genomen, de proceduretaal het Nederlands is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 21, 24 en 32 van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 6 van de Vreemdelingenwet, van *“le principe général de bonne administration ; plus particulièrement des principes de prudence et minutie ; violation du principe général du droit de l'Union d'être entendu, principe audi alteram partem, erreur manifeste dans l'appréciation des faits ; violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] L'acte attaqué refuse l'octroi d'un visa au requérant au motif que :

- « L'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été justifiés »

- « Ontbreken van toelating om terug te keren naar het land waar de visumaanvraag werd ingediend gedurende tenminste 3 maanden na het verstrijken van het visum »

Cet énoncé succinct ne peut suffire à motiver valablement l'acte attaqué.

Première branche,

L'acte attaqué est mal motivé et doit être annulé en ce qu'il repose sur une motivation erronée qui ne tient absolument pas compte de la situation individuelle du requérant.

Premièrement, la partie adverse affirme que le requérant n'a pas respecté les conditions du visa court séjour et qu'il n'est pas respecté les délais (90 jours de séjour sur une période de 6 mois).

Il a en effet voyagé plusieurs fois en Europe durant la validité de son visa, mais à chaque fois pour des courtes périodes dépassant rarement une semaine. Ces voyages étaient motivés par des raisons professionnelles.

C'est en raison de son statut d'Ambassadeur que le requérant a d'ailleurs bénéficié d'un visa à entrées multiples sur la base de l'article 24 du « code visas » (Règlement 810/2009).

Cet article est clair :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21.

Un visa peut être délivré pour une entrée, pour deux entrées ou pour entrées multiples. La période de validité ne dépasse pas cinq ans.

[...]

2. Sans préjudice de l'article 12, point a), la durée de validité d'un visa à entrées multiples est comprise entre 6 mois et 5 ans, lorsque les conditions ci-dessous sont réunies :

a) le demandeur établit la nécessité ou justifie son intention de voyager fréquemment et/ou régulièrement, en particulier du fait de sa profession ou de sa situation familiale, par exemple les hommes d'affaires, les fonctionnaires entretenant des contacts officiels réguliers avec les États membres et les institutions de l'Union, les représentants d'organisations de la société civile voyageant dans le cadre de la formation professionnelle, de séminaires ou de conférences, les membres de la famille de citoyens de l'Union, les membres de la famille de ressortissants de pays tiers résidant légalement dans les États membres, ainsi que les marins; et

b) le demandeur établit la preuve de son intégrité et de sa fiabilité, notamment par l'usage légal de visas uniformes ou de visas à validité territoriale limitée délivrés précédemment, par sa situation économique dans son pays d'origine et par sa volonté réelle de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé. »

La situation de Monsieur M. n'a absolument pas changé. Il est toujours ambassadeur de la RDC en Russie et sa mission diplomatique là-bas nécessite de fréquents voyages vers l'Europe qui justifient l'octroi d'un visa à entrées multiples.

Son précédent visa a été délivré sur cette base et le requérant ne comprend absolument pas pourquoi « l'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été justifiés » alors que sa mission diplomatique est inchangée et qu'il a justifié sa demande de visa de la même manière que pour le visa précédent.

La nature de sa mission diplomatique protégée par la Convention de Vienne sur les relations diplomatiques du 18.04.1961 justifie par ailleurs qu'il ne dévoile pas le contenu de ses missions.

Les États se doivent de respecter la qualité de diplomate du requérant, même si celui n'est pas « accrédité » auprès de la Belgique. En effet, « la fonction de diplomate a fondamentalement pour but le maintien de la paix et de la sécurité internationales et le développement de relations amicales entre les nations ».1

Qu'en agissant de la sorte, la partie adverse nuit aux relations internationales et diplomatiques entre la Belgique et la République du Congo.

Le requérant a complété de bonne foi le formulaire de demande de visa tel qu'il lui a été présenté. Aucune information complémentaire ne lui a été demandée.

Comme l'énonce la Commission européenne dans la Décision C(2010) 1620 final du 19.03.2010 « établissant le Manuel relatif au traitement des demandes de visa et à la modification des visas délivrés »2, le consulat doit vérifier en particulier si l'objet déclaré est cohérent et crédible, ce qui est manifestement le cas en l'espèce.

La partie adverse n'explique absolument pas dans l'acte attaqué en quoi l'objet et les conditions du séjour ne seraient pas justifiées, se contentant d'une motivation stéréotypée.

Il n'y a manifestement aucun risque d'immigration illégale ou de travail illégal et l'objet déclaré de la demande de visa est cohérente et crédible notamment au vu du visa à entrées multiples qui lui a été délivré jusqu'à présent dans le but d'exercer sa mission de diplomate.

L'objet déclaré de la demande est donc clair.

La partie adverse n'a pas effectué une analyse individualisée de la situation du requérant obligation que lui impose pourtant l'article 62§2 de la loi du 15.12.1980 et l'article 21 du règlement 810/2009 qui impose également de tenir compte de la situation individuelle du demandeur.

L'acte attaqué est mal motivé et doit être annulé.

En tout état de cause, l'acte attaqué est mal motivé en ce que la partie adverse viole le prescrit de l'article 32 du « code visas » qui est rédigé comme suit :

1 Préambule de la Convention de Vienne sur les relations diplomatiques du 18.04.1961.

2 Décision C(2010) 1620 de la Commission européenne, p. 63.

« 1. Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé :

a) si le demandeur :

[...] ».

L'article 25 du « code visas » concerne la délivrance d'un visa à validité territoriale limitée.

A cet égard la décision de la Commission C (2010)1620 final du 19.03.2010 « établissant le Manuel relatif au traitement des demandes de visa et à la modification des visas délivrés » énonce :

« Lorsqu'une demande a été jugée recevable, son examen approfondi peut contribuer à établir que les conditions d'entrée pour obtenir un visa uniforme ou les conditions d'obtention d'un visa de transit aéroportuaire (VTA) sont remplies et qu'un visa uniforme ou un VTA peut être délivré.

Si les conditions d'entrée ne sont pas remplies, il convient d'évaluer si les circonstances justifient une dérogation exceptionnelle à la règle générale, et un visa à validité territoriale limitée (VTL) peut être délivré (voir le point 9.1.2.). Si une dérogation à la règle générale est considérée comme injustifiée, le visa est refusé »³

Cette décision de la Commission énonce au point 9.1.2 que : « Lorsqu'il est jugé nécessaire d'accorder un nouveau visa durant une même période de six mois à un demandeur qui, au cours de cette période, a déjà effectué un séjour de 90 jours au titre d'un visa uniforme, un visa à validité territoriale limitée peut lui être délivré, qui l'autorise à effectuer un séjour supplémentaire durant ladite période ».

Ce renvoi à l'article 25 du « code visas » montre donc clairement la nécessité pour la partie adverse de prendre en compte l'ensemble des éléments de la situation particulière du demandeur au moment d'évaluer sa demande de visa.

Dans des cas particuliers, un visa à validité territoriale limitée peut être octroyé sur la base de l'article 25 du « code visas » si cela est nécessaire au regard des éléments pertinents de la cause et cela même si le demandeur ne respecte pas strictement les conditions d'octroi d'un visa énoncées par le « code visas »

La partie adverse se doit donc au moment de refuser une demande de visa de tenir compte de la situation particulière du demandeur et d'évaluer si ce visa à validité territoriale limitée doit être octroyé ou pas, ce qu'elle n'a pas fait en l'espèce.

3 Décision de la commission C (2010)1620 final du 19.03.2010 « établissant le Manuel relatif au traitement des demandes de visa et à la modification des visas délivrés », p. 87.

L'acte attaqué est donc en tout état de cause insuffisamment et mal motivé et doit être annulé.

Deuxième branche,

L'acte attaqué est mal motivé en ce que le requérant n'a pas été entendu avant que la partie adverse ne prenne la décision attaquée.

En effet, le requérant a complété de bonne foi le formulaire de demande de visa tel qu'il lui était présenté, en donnant les informations dont il disposait et qu'il pouvait révéler. Aucune information complémentaire ne lui a été demandée.

La CJUE dans ses arrêts MUKARUBEGA (C-166/13) et BOUDJLIDA (C-249/13) rappelle que le droit d'être entendu est un principe général de l'Union européenne.

La partie adverse devait donc à tout le moins entendre le requérant avant d'adopter l'acte attaqué, et vérifier s'il n'y avait pas des raisons qui justifiaient sa non expulsion.

Votre conseil énonce dans son arrêt 180 795 du 17.01.2017 que : « Le Conseil rappelle également que dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent[...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40). Enfin, le Conseil rappelle qu'il est le juge de la légalité de l'acte attaqué et non de son opportunité. Il s'ensuit que lorsqu'une violation du droit d'être entendu est

alléguée, le seul fait que des éléments précis de nature à démontrer que le résultat aurait pu être différent, suffit à emporter l'annulation de la décision querellée sans que le Conseil ait par ailleurs à examiner, si effectivement pris en compte, ces éléments auraient nécessairement abouti à un résultat différent. En l'occurrence, le requérant invoque l'existence d'une vie privée sur le territoire qu'il estime matérialisée par le contrat de travail qu'il exécute ; or, de tels éléments sont, a priori, de nature à avoir une incidence sur l'appréciation de la partie défenderesse quant à la nécessité de prendre ou non un ordre de quitter le territoire à son encontre dès lors que ce type d'éléments peuvent éventuellement justifier une régularisation de son séjour. (CCE 180 795 du 17.01.2017, CCE 181 385 du 27.01.2017)

En l'espèce, il est manifeste que si la partie adverse avait entendu le requérant la décision attaquée aurait été différente étant donné qu'il aurait pu réaffirmer clairement que sa mission diplomatique est inchangée et que de fréquents voyages vers l'Europe et la Belgique en particulier sont nécessaires.

En ce que la partie adverse notifie l'acte attaqué sans avoir entendu le requérant, l'acte attaqué est mal motivé et doit être annulé ;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, gesteld dat verzoeker een visum kort verblijf wordt geweigerd. Hierbij wordt gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond, en wordt gesteld dat verzoeker geen toelating voorlegt om terug te keren naar het land van waaruit de visumaanvraag werd ingediend gedurende tenminste drie maanden na het verstrijken van het visum. Aldus wordt wel degelijk concreet aangegeven waarom verzoeker een visum wordt geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motivering niet zou volstaan in het licht van artikel 21 van de Visumcode dat handelt over de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling. Aangezien er wordt gemotiveerd met betrekking tot elementen die verzoekers zaak kenmerken, kan de motivering bezwaarlijk als stereotiep worden beschouwd. Alleszins, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont niet aan waarom de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, zodat deze niet geschonden blijkt.

3.3. Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en aanvoert dat ze getuigt van een manifeste appreciatiefout van de verwerende partij, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Artikel 32.1. van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodex, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

3.6. In casu werd verzoeker de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd, omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Er wordt aangegeven dat verzoeker geen toelating voorlegt om terug te keren naar het land waar hij de visumaanvraag heeft ingediend, gedurende ten minste drie maanden na het verstrijken van het visum. De Raad dient op te merken dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat hij geen dergelijke toelating heeft overgemaakt.

3.7. Kernbetoog van verzoeker is dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn individuele omstandigheden en dat geen onderzoek werd verricht naar de mogelijkheid om een visum met territoriaal beperkte geldigheid af te leveren.

3.8. Waar verzoeker aangeeft dat hij in het verleden telkens in het bezit werd gesteld van een visum kort verblijf voor meerdere binnenkomsten, wijst de Raad erop dat dit niet ter discussie staat. De verwerende partij verwijt verzoeker nergens dat hij zich in dit verband heeft bezondigd aan een overstay. Evenmin staat ter discussie dat verzoeker in het verleden afdoende heeft aangetoond dat hij, omwille van zijn werkzaamheden als ambassadeur, veelvuldig binnen de Europese Unie diende te reizen, zodat voormeld visum voor meerdere binnenkomsten kon worden toegekend. Verzoeker betoogt dat op heden zijn situatie niet is gewijzigd, dat hij nog steeds werkzaam is als ambassadeur en het aldus nog steeds noodzakelijk is voor hem om veelvuldig binnen de Europese Unie te reizen. Hiermee gaat verzoeker evenwel volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen toestemming voorligt om terug te keren naar het land waar de visumaanvraag werd ingediend, gedurende een periode van drie maanden na het verstrijken van het visum. De Raad merkt in deze op dat uit het administratief dossier – en meer bepaald de aanvraagformulieren van verzoeker en zijn minderjarige dochter – blijkt dat verzoekers Russische verblijfsvergunning verstrijkt op 11 november 2018. Verzoeker heeft noch naar aanleiding van zijn visumaanvraag, noch bij huidig verzoekschrift enig bewijs voorgelegd op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn Russische verblijfsvergunning werd verlengd. Verzoeker brengt deze motivering dan ook niet aan het wankelen. Indien verzoekers Russische verblijfsvergunning werd verlengd en hij nog steeds als ambassadeur in Moskou is tewerkgesteld, staat het hem vrij een nieuwe visumaanvraag te initiëren, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken dienaangaande. Het louter pomen dat zijn situatie niet is gewijzigd, volstaat niet. Verwerende partij verwacht ook niet van verzoeker dat hij de inhoud van zijn missie uit de doeken doet, zodat verzoeker tevergeefs verwijst naar Weense Conventie van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer. Evenmin volstaat het om erop te wijzen dat het voorgenomen doel van het verblijf wel degelijk coherent en geloofwaardig is, gelet op de eerder toegekende visa. De Raad benadrukt nogmaals dat in casu een gewijzigde situatie voorligt, met name een aflopende Russische verblijfsvergunning, of minstens het gebrek aan bewijs dat de situatie onveranderd zou zijn. De loutere overtuiging van verzoeker dat er geen risico is op onwettige immigratie of tewerkstelling en dat hij te goeder trouw handelde, volstaat evenmin om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.9. Wat betreft de mogelijkheid tot de afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid, wijst de Raad erop dat artikel 25 van de Visumcode als volgt luidt:

“1. Een visum met territoriaal beperkte geldigheid wordt bij wijze van uitzondering in de volgende gevallen afgegeven:

a) wanneer de betrokken lidstaat het op humanitaire gronden, vanwege het nationale belang of gelet op internationale verplichtingen noodzakelijk acht

- i) af te wijken van het beginsel dat dient te worden voldaan aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e), van de Schengengrenscodes, of
- ii) een visum af te geven hoewel de overeenkomstig artikel 22 geraadpleegde lidstaat bezwaar heeft tegen de afgifte van een eenvormig visum, of
- iii) een visum af te geven om spoedeisende redenen hoewel de voorafgaande raadpleging overeenkomstig artikel 22 niet heeft plaatsgevonden, of
- b) wanneer het consulaat, om redenen die het gerechtvaardigd acht, voor een verblijf gedurende hetzelfde halfjaar een nieuw visum afgeeft aan een aanvrager die gedurende deze periode van zes maanden reeds een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid voor een verblijf van drie maanden heeft gebruikt.
2. Een visum met territoriaal beperkte geldigheid is geldig voor het grondgebied van de lidstaat van afgifte. Bij wijze van uitzondering kan het geldig zijn voor het grondgebied van meer dan één lidstaat mits elke betrokken lidstaat daarmee instemt.
3. Indien de aanvrager in het bezit is van een reisdocument dat door een of meer, doch niet alle, lidstaten niet wordt erkend, wordt een visum afgegeven dat geldig is voor het grondgebied van de lidstaten die het reisdocument erkennen. Indien de lidstaat die het visum afgeeft, het reisdocument van de aanvrager niet erkent, is het afgegeven visum uitsluitend voor die lidstaat geldig.
4. Indien een visum met territoriaal beperkte geldigheid in de in lid 1, onder a), omschreven gevallen is afgegeven, verstrekken de centrale autoriteiten van de lidstaat van afgifte de centrale autoriteiten van de andere lidstaten volgens de procedure van artikel 16, lid 3, van de VIS-verordening onverwijld de relevante informatie.
5. De gegevens als omschreven in artikel 10, lid 1, van de VIS-verordening worden in het VIS ingevoerd wanneer is beslist het visum af te geven.”

3.10. Uit de bewoordingen van artikel 25 van de Visumcode blijkt duidelijk dat een visum met territoriaal beperkte geldigheid een uitzondering op de algemene regeling vormt en aldus slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden toegekend. Nergens in voormelde bepaling leest de Raad een verplichting voor de lidstaten om bij elke visumaanvraag – ingeval niet is voldaan aan de voorwaarden voor een visum, geldig voor de gehele Schengenzone – ambtshalve te onderzoeken of een visum met territoriaal beperkte geldigheid dient te worden toegekend. Evenmin ontwaart de Raad dergelijke verplichting in het besluit van de Commissie van 19 maart 2010 tot vaststelling van een handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa. Onder kopje “15.1.1.4.9.1.2.1. Afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid aan personen die niet aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoen” kan hierin immers worden gelezen: “Indien een aanvrager niet voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst of indien een lidstaat in het kader van de procedure voor voorafgaande raadpleging bezwaar maakt tegen de afgifte van een visum, wordt het visum geweigerd. Indien het echter op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen noodzakelijk is om dit toch te doen, wordt in uitzonderlijke gevallen een visum met territoriaal beperkte geldigheid verstrekt.” Zelfs indien dergelijke verplichting toch zou kunnen worden gelezen in voormelde rechtsinstrumenten ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek. Verzoeker toont immers geenszins aan hij zich zou bevinden in de situatie waarin zou kunnen worden besloten tot de afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid. Verzoeker toont meer bepaald niet aan dat sprake is van humanitaire overwegingen, redenen van nationaal belang of internationale verplichtingen, die nopen tot de afgifte van dergelijk visum. Evenmin toont hij aan dat er sprake is van een geval waarin het noodzakelijk wordt geacht om tijdens een nog lopende periode van zes maanden een nieuw visum te verstrekken aan een aanvrager die zich tijdens deze periode van zes maanden reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft opgehouden op basis van een eenvormig visum. De loutere overtuiging van verzoeker dat een visum met territoriaal beperkte geldigheid dient te worden toegekend, volstaat te dezen niet.

3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, wijst de Raad erop dat de in casu bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoeker geïnitieerde visumaanvraag. Verzoeker had derhalve de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving van zijn visumaanvraag voor te leggen aan het bestuur, zodat hij in de mogelijkheid was zijn standpunt ter zake naar voor te brengen. In die omstandigheden kan niet worden ingezien waarom verzoeker nogmaals diende te worden gehoord. Bovendien wordt erop gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de

arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Verzoeker verwijst naar zijn onveranderde situatie als ambassadeur, doch de Raad herhaalt dat hij hiervan geen bewijs voorlegt. De Raad benadrukt nogmaals dat het niet volstaat louter te poneren dat zijn situatie onveranderd is, gelet op de thans vervallen Russische verblijfsvergunning. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij zijn horen door de verwerende partij informatie zou kunnen hebben verstrekt die een invloed zou kunnen hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt bij huidig verzoekschrift ook geen bewijs bij dat zijn Russische verblijfsvergunning werd verlengd. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond. Wat betreft het geschonden geachte beginsel "*audi alteram partem*", wijst de Raad erop dat dit beginsel in zijn Belgische variant dezelfde inhoud heeft als het beginsel in zijn Unierechtelijke variant (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329) zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking ervan.

3.12. De Raad neemt verder akte van verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing de internationale en diplomatieke relaties tussen België en Congo zal schaden, doch hiermee toont hij de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan.

3.13. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 24 van de Visumcode, wijst de Raad erop dat deze bepaling de eigenlijke afgifte van een eenvormig visum regelt. De Raad ziet niet in hoe de thans bestreden beslissing deze bepaling schendt en verzoeker verduidelijkt dit ook niet. Dezelfde vaststelling geldt voor het geschonden geachte artikel 6 van de Vreemdelingenwet, dat de toegestane verblijfsduur regelt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.14. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder incorrect heeft gehandeld bij de beoordeling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, omdat verzoeker geen toelating voorlegt om terug te keren naar het land van waaruit de visumaanvraag werd ingediende gedurende tenminste drie maanden na het verstrijken van het visum. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met bepaalde elementen die zijn zaak kenmerken of het dossier niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft behandeld. Een schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA